

Familie på vulkaner



Bag Los Christianos' cashcrops udfordrer en lille uindbydende vulkankegle til kappestrid.
(Foto: Forfatteren)

Af *GeologiskNyt*s webmaster Steen Laursen

To ugers ferie på Tenerife, og øen er én kæmpe-vulkan med så mange små og store vulkankegler, som der er lopper i en hundepels. Den højeste tinde strækker sig 3.715 m op over havet, men da det her er en familieferie, holder vi os til lopperne.

Tenerifes sydvestligste kyst er en tør og solsveden forestilling, hvor turister er den eneste afgrøde, som trives. Men det gør den så til gengæld også i rigeligt mål. De lokale dyrker denne særlige cashcrop i toværelseslejligheder, og alle er tydeligvis vældigt godt tilfredse med arrangementet.

Det er vi også, for midt i hele herligheden stikker geologien op i form af en fin lille sti-belagt vulkankegle, som vores 4½-årige dreng kan bestige uden de store problemer. Desuden ligger der den anden lidt mere utilnærmelige vulkan ovre på den anden side af motorvejen, og den er vigtig for min selvfølelse, for den ser ud til at kræve lidt mere. Temmeligt lidt ser det ganske vist ud til, men lige nok til at min selvfølelse tæller det med.

Vulkan-jogging

En overskyet og ikke alt for varm eftermiddag trækker jeg i nike-skoene og jogger op ad vejen fra busstationen, forbi den lille rundkørsel og videre op ad stisystemet på den anden side. Vulkanen ligger godt nok lige på den anden side af motorvejen, men der er ingen broer over. De indfødte holder åbenbart deres lokale grønsager afskærmet fra den indvandrede cashcrop ved hjælp af

denne motorvej. Heldigvis er der en to meter høj kloak under vejen, og så taler vi ikke mere om den.

En prikken kegle

På den anden side af vejen rejser flanken af den lille vulkan sig, og den viser sig at være alt andet end gæstfri. Faktisk viser den sig at være light-udgaven af Frodo Baggins' og Samwise Gamgees vej ind i det onde land. Klipperne er svejset sammen til en hård overflade af rå, strittende pimpstensblokke.

Planterne her er primært svovlgule mosser i selskab med kaktusser med overdrevne torne. Jeg erkender, at jogging ikke gør det her, så nu kravler jeg i stedet møjsommeligt opad som en hobit på en lang, led og lodret trappe. Der er ingen sti på toppen. Stier er i det hele taget ikke noget for denne vulkan, som til gengæld har en flot udsigt over markerne med cashcrops, en masse vulkanske bomber at snuble i samt alt den fjendtlighed, en tør botanik kan mestre.

Kend din vej

Der er heller ikke nogen sti ned på den anden side af krateret, men anstændigvis er det jo der, jeg skal ned. Fornuften siger ellers, at på fjendtligt territorium skal man vælge en kendt vej, og det havde nok også været smart her. For på vej ned, dukker et par brede spalter op, og før jeg kommer tilbage til den unævnelige passage under motorvejen, skal jeg desuden igennem et par slugter.

Det bliver med en del skrammer, og jeg er tilbage på hotellet et par timer senere end beregnet. Men jeg har fundet et par hårrejsende souvenirs oppe på kanten af den lille vulkankegle, så mit ego er boosted, og Oliver er behørigt stolt af far. ■